

Thomas Montasser

Ilustrații de Stefanie Reich

Traducere din limba germană
de Dragoș Dinulescu

Cuprins

1. Agitația de dinaintea plecării	9
2. Încurcătura cu zborul	13
3. Pantaloni scurți și fețe lungi	19
4. Cel mai mic hotel din lume.....	24
5. Totul e cam aiurea	32
6. Domnul Plecăciune-Adâncă și scripcă dumisale	38
7. Monstru sau nu, asta-i întrebarea!	45
8. Pot să-ți citesc gândurile!	50
9. Și Fans, și Örr, și Trumperdu	56
10. Un cântec de leagăn pentru Urs-Puturos	61

11. Dormi, monstrule, dormi	65
12. Bună dimineața!	70
13. La Rafinatul și Mâncăul.....	75
14. Delicatesel!	80
15. O mâna de ajutor la scărpinate.....	86
16. Haine noi pentru tata.....	92
17. Ora stafiilor	96
18. Gurmonstru	100
19. Conte de Ükmük	112
20. Despărțirea.....	124

1. Agitația de dinaintea plecării

„OZN-uri deasupra Greciei!“ sta scris în ziarul tatei, cu litere de-o șchioapă, îngroșate bine.

— Ce-ar fi să vedem și noi unul? întrebă Valentina, cu ochii cât cepele.

— Prostii, i-o trânti tata. Nu există OZN-uri.

— Nici măcar în Grecia? vru să știe Nils, pornindu-se să se bâțâie de pe un picior pe celălalt, fiindcă aşa era el, mereu îi venea să facă pipi atunci când îl frământa ceva. Dacă tot ne ducem în curând acolo...

— Nu există OZN-uri. Nici stafii. Si nici monștri, explică tata, împăturindu-și ziarul. Astea nu-s decât născoceli. Slavă Domnului! Că doar n-aveți chef să fiți mâncăți în vacanța asta? zise el, punându-se pe râs.

— OZN-urile nu, îl lămuri Valentina. Extratereștrii din OZN-uri însă, da. Si monștrii.

— Care nici nu există, zise tata. Hai, gata, mai bine v-ați apuca de împachetat, adăugă el, bătând din palme.

De mult așteptau cei din familia Clopoțel să vină vacanța. Toți erau nerăbdători: mama, tata, micul Nils și, firește, Valentina. Și-acum, în sfârșit, erau pe picior de plecare. Chiar dacă ploua întruna, fără încetare, familia Clopoțel urma să ia din loc – și nu oricum, ci în zbor! Valentina se dădea în vînt după mai tot ce zbura (nu după muștele care bântuiau mereu prin casă și te călcau pe nervi, ci mai cu seamă după călătoria cu avionul).

Mama se arăta cel puțin la fel de agitată ca Valentina. De zile întregi tot punea deoparte lucrurile pe care trebuiau să le ia cu ei. Făcuse liste cu tot ce trebuia pus în bagaje. Ba se mai și căptușise cu obișnuitul ei guturai, cu care se alegea de fiecare dată când familia urma să plece în vacanță.

— Chiar c-ar trebui să b-abucați odată de îmbaghedatul ăla, Valentida, fornăi mama. Ce n-ați abucat bână azi să luati în bagaj, nici c-o să mai luati acum cu boi.

Valentina și Nils, fratele ei mai mic, aveau fiecare bagajul lui, în care aveau voie să ia câte un singur lucru din următoarele categorii: un animal de plus, un joc, un talisman, o carte, un castravecior murat... (bine, de castraveciorul murat Valentina avea de gând să-i spună mamei abia în avion). În orice caz, Valentina își făcuse de mult bagajul. Iar cel mai important era că înăuntru se afla și Urs-Puturos. La drept vorbind însă, Urs-Puturos nu era decât un iepuraș de plus cu o mutriță cât se poate de dulce, și nici vorbă să pută (cel mult să ar fi putut spune că mirosea puțintel a detergent). Dar de când căzuse, din nebăgare de seamă, în cratița cu gulaș, din cauză că voise el neapărat să vadă tot ce-i prin bucătărie, iar Valentina îl ținuse ascuns o săptămână după șifonierul ei, se alesese cu numele de Urs-Puturos. Zău dacă știu de ce.

Careva săzică, lui Urs-Puturos i se ițeau acum urechile lungi din rucsacul pe care Valentina și-l pregătise pentru vacanță. Era ceva înghesuială înăuntru, dar lui Urs-Puturos îi plăcea. Unde mai pui că primise, ca să-i mai piară din amar, castraveciorul murat (pe care, dacă nu ar fi fost pe gustul lui, l-ar fi mâncat probabil chiar Valentina). Rucsacul cu pricina era agățat de speteaza scaunului de la masa ei de

lucru. Iar pe scaun stătea Valentina, închipuindu-și cum avea să fie în vacanță la mare. Cum ar mânca ei înghețată, cum ar sta întinși la plajă și ar înota în apa mării. Ei bine, toate astea chiar aveau să le facă. Cât era ziua de lungă. Zi de zi. De dimineață până seara.

Din păcate, avea să se aleagă praful de planurile Valentinei. Și când te gândești că, a doua zi, totul începuse cum nu se putea mai bine: soarele strălucea pe cer, tata, în mod cu totul excepțional, nu trăsesese la aghioase mai mult decât trebuia, la aeroport toți se purtaseră foarte drăguț cu Valentina, iar până să urce cu toții în avion, Nils nu ceruse să meargă la toaletă decât de două ori. Odată ajunși în avion, toți copiii căpătaseră niște jeleni-ursuleți (pe care, dacă le frământai în palmă, puteai să le transformi în niște omuleți care se lipeau extraordinar de bine de orice tăblie de masă).

Lângă Valentina sedea o doamnă în vîrstă, care i-a aruncat o vreme priviri binevoitoare lui Urs-Puturos. La un moment dat, când Valentina tocmai se pregătea

să mai lipească un jeleu-ursuleț de tăblia mesei, doamna o întrebă:

— Ai mai fost până acum în Islanda?

Pe mama o apucă o tuse cumplită, de fu cât pe ce să se înece, și îngăimă printre gâfâielii:

— În Izlaba? De ce în Izlaba?

— Nu, răspunse Valentina politicos, strecurând cu fereală jeleul-ursuleț în buzunar. Dar dumneavoastră?

— Ei, eu una zbor destul de des în Islanda, răspunse doamna cea în vîrstă și o mângâie pe cap (ceea ce n-o prea încântă pe Valentina și o făcu să se întrebe dacă n-ar trebui să-i răspundă bătrânei cu aceeași monedă).

— Dar azi văd că zburăți în Grecia, observă Valentina. E prima oară?

— În Grecia? zise femeia, izbucnind în râs și dând în glumă din degetul arătător, ca și cum ar mustra-o pe Valentina. Vrei să mă iei peste picior, strengărișo! adăugă ea, râzând din nou și se întoarse apoi spre doamna Clopoțel. Dar știu c-aveți o fetiță tare poznașă!

— Bu știu, fornăi mama șovăielnic, trăgând cu ochiul pe fereastră. Că boar zburăm zbre Grecia, bu-i aşa?

— „Bu-i aşa“? o îngână doamna cea în vîrstă, întepată.

— Adică „Nu-i aşa“, explică Valentina. Mama are guturai.

— Aşa carevasăzică. Ei, atunci sănătate! Si nu, nu zburăm spre Grecia, zise bătrâna, privindu-le pe rând pe Valentina și pe mama ei. Zburăm la Reykjavík. Iar asta e în Islanda, *bu-i aşa*? Adică: nu-i aşa?

— În Izlaba! șuieră mama și, dintr-o dată, păru că se albește cu totul la față.

Tata dormea. Valentina îl împunse din spate (fiindcă domnul Clopoțel stătea cu Nils pe rândul din față). Dar, fiindcă avea un somn destul de adânc, îi trase una și cu Urs-Puturos peste scăfările.

Cu asta chiar că-l trezi.

— Hm, ce-i?

— Tată?

— Ce s-a-ntâmplat, șoricei înghiostitor?

Valentina ura momentele în care, de față cu oameni străini, o făcea „șoricei înghiostitor“. Dar pentru că uneori o alinta și cu câte un „purcelușule“, preferă să înghită în sec și să rabde, fiindcă i-ar fi picat mult mai prost să i se zică „purceluș“.

— Știi, zburăm spre Islanda, șopti ea către scaunul din față.

Nu, șoricelul meu înghiontitor, zburăm spre Grecia.

— Asta s-o crezi tu!

Pentru câteva clipe, tata amuți, iar Valentina crezut că adormise deja la loc (și-asta pentru că tata obișnuia să doarmă mereu, oriunde și oricând, dar și oricât de mult). Numai că de data asta, dintr-o smucitură, de parcă l-ar fi ciupit un hamster de fund, fu în picioare.

— Islanda? repetă el, atât de răstit însă, încât toți din jurul lui îl fixară cu privirile. Cum adică Islanda?

Se răsuci către Valentina, către doamna Clopoțel și, firește, către doamna cea în vîrstă și durdulie.

— Înspre Reykjavík, țin vecina Valentinei să pună lucrurile în ordine, pe un ton prietenos, dar foarte înțepat.

Și, drept dovadă, se apucă să-și fluture biletul de zbor, adăugând:

— Smörebröd!

— Bine, dar *smörebröd* e în suedeza! i-o întoarse tata.

Și, aplécându-se către Valentina, îi zise:

— Știi, asta-nseamnă „pâine cu unt“.

— Ei și? îi răspunse bătrâna. Și islandezilor le place pâinea cu unt.

Tata renunță să se mai certe cu ea. La fel și mama. Până și Valentina, despre care toți ziceau că înfulecase când era mică niște semințe de limbariță, rămase mută și, probabil, la fel de uimită ca toți ceilalți membri ai familiei Clopoțel.

